

Gabriele Amorth
Izganjalčeva
pripoved

Uvod

Ko mi je papežev vikar za rimsko škofijo, kardinal Ugo Poletti, nepričakovano zaupal službo izganjanja hudobnih duhov, nisem mislil na to, kako neizmeren svet se mi odpira in kolikšne množice bodo iskale pomoč pri meni. Na začetku sem večinoma pomagal p. Candidu Amantiniju iz reda pasionistov. K temu znanemu in izkušenemu izganjalcu hudobnih duhov so se zatekali reveži iz vse Italije, pa tudi iz tujine. To je bila zame resnično velika milost. Človek ne postane izganjalec hudobnega duha sam od sebe, razen z veliko težavami in za ceno neizogibnih napak v škodo vernikov. Mislim, da je p. Candido edini izganjalec hudobnega duha na svetu s polnimi šestintridesetimi leti izkušenj. Nisem mogel imeti boljšega učitelja in se mu zahvaljujem za neskončno potrpljenje pri uvajanju v popolnoma novo poslanstvo.

Še nekaj sem odkril. Da je v Italiji malo izganjalcev hudobnega duha, resnično usposobljenih za to nalogo pa še manj. Še slabše je pri drugih narodih. Imel sem priložnost moliti nad ljudmi iz Francije, Avstrije, Nemčije, Švice, Španije, Anglije, kjer – po njihovih izjavah – niso našli nobenega izganjalca hudobnih duhov. Gre za malomarnost škofov in duhovnikov? Za resnično in pravo nejevernost o potrebnosti in učinkovitosti te službe? Vsekakor sem se čutil poklicanega, da izpolnim svoje poslanstvo med ljudmi, ki so hudo trpeli in jih ni razumel nihče – ne domači ne zdravniki ne duhovniki.

Dušnopastirska služba v katoliškem svetu to področje popolnoma zanemarja. Drugače je bilo v preteklosti in priznati moram, da je drugače tudi v nekaterih reformiranih protestantskih skupnostih, kjer izganjalci nastopajo pogosto in uspešno. Vsaka stolna cerkev bi morala imeti eksorcista, kakor ima glavnega škofijskega spovednika, penitenciarija. Več izganjalcev bi moralo biti tam, kjer je večja potreba; na primer v večjih župnijah, v romarskih svetiščih.

Izganjalci pa niso samo redki, marveč so tudi nepriljubljeni, razdvojeni, pri opravljanju poslanstva imajo težave z negostoljubnostjo. Vemo, da obsedeni pogosto vpijejo. To je dovolj, da redovni predstojniki, pa tudi župnijski upravitelji v svojih prostorih ne trpijo izganjalcev: spokojno življenje brez nevšečnosti šteje več kot ljubezen do obsedenčevega zdravja. Tudi pisec te knjige je moral prestati svojo kalvarijo, dasi mu je bilo lažje kakor drugim bolj zaslužnim in bolj iskanim eksorcistom. K premisleku vabim predvsem škofo, ki imajo včasih bolj malo posluha za to vprašanje in niso nikoli opravljali te službe. In vendar je to poslanstvo zaupano prav njim: samo oni lahko opravljajo to nalogo ali imenujejo eksorciste.

K pisanju te knjige me je nagnila želja, da bi tistim, ki jih ta vprašanja zanimajo, ponudil svoje znanje, predvsem pa izkušnje p. Candida. V prvi vrsti želim pomagati izganjalcem in duhovnikom. Kakor mora biti zdravnik splošne prakse sposoben svojemu bolniku izbrati specialista, h kateremu se lahko po potrebi zateče (otorinolaringologa, ortopeda, nevrologa ...), bi moral tudi vsak duhovnik nekaj vedeti o tem, ali naj nekoga pošlje k eksorcistu ali ne.

Dodam pa naj še drugi razlog: mnogi duhovniki so me spodbujali, naj napišem to knjigo. Rimski obrednik v navodilih izganjalcem hudobnega duha priporoča, naj se poglobijo v »številna zapisana pričevanja preizkušenih avtorjev«.

Toda, ko iščemo jasnih knjig o tem predmetu, je izkupiček bolj pičel. Omenim pa naj tri. Najprej knjigo mons. Bal-

duccija *Hudobni duh*.³ Koristna je po teoretični strani, ne pa po praktičnih napotkih, ki so pomanjkljivi in celo zmotni. Pisec je demonolog, ne izganjalec. Nadalje poznam knjigo, ki jo je napisal izganjalec p. Matteo La Grua, *Molitev za osvoboditev*.⁴ Delo je bilo napisano za skupine Prenove v Duhu, da bi pomagalo naravnati njihovo molitev na osvoboditev. Omembo si zasluži tudi knjiga Renza Allegrija *Peklenski kronist*.⁵ Delo ni namenjeno sistematičnemu preučevanju, marveč je bolj zbirka izredno jasnih pogovorov, ki pripovedujejo o pretresljivih in pristnih mejnih primerih, vendar pa ne odsevajo kazuistike, s katero se srečuje izganjalec.

Zato sem se odločil, da bom na teh straneh zapolnil vrzel in predstavil snov iz vseh zornih kotov, vendar na kratko, da bi s tem pritegnil več bralcev. Ponavljam, da si lahko bolj poglobljeno razpravo poiščete v drugih knjigah, in upam, da pišejo kompetentno, z občutkom za religiozno, in preudarno, kakor je bila nekoč navada v katoliškem svetu, danes pa le še pri protestantih.

Naj takoj povem, da ne bom dokazoval tistih resnic, ki jih štejem za sprejete in o katerih je v drugih knjigah dovolj razprav: obstoja hudobnih duhov, resnične obsedenosti, oblasti, ki jo je Kristus izročil tistim izganjalcem, ki verjamejo evangeljskemu oznanilu. Gre za razodete resnice, ki so jasno zapisane v Svetem pismu, poglobljene s teološko razpravo in predmet nepretrganega učenja cerkvenega učiteljstva. Rajši se bom zadržal pri tistem, kar je manj znano, pri praktičnih posledicah, ki bi lahko koristile izganjalcem in vsem, ki se želijo poučiti o teh stvareh. Oprostite mi, če se bom pri kakšnem temeljnem pojmu nekoliko ponavljal.

³ Corrado Balducci, *Il diavolo*, Piemme 1988.

⁴ P. Matteo La Grua, *La preghiera di liberazione*, Herbita 1985.

⁵ Renzo Allegri, *Cronista all'inferno*, Mondadori 1990.

Naj brezmadežna Devica, že od prvega oznanila odrešena (1 Mz 3,15) do njegove dopolnitve (Raz 12) nasprotnica hudobnega duha in skupaj s Sinom v neprestanem boju za njegov poraz in njegovo obglavljenje, blagoslavlja ta sad utrudljivega dela, ki ga zaupno izročam njenemu materinskemu varstvu.

Naj k deseti,⁶ razširjeni izdaji dodam še nekaj ugotovitev. Nisem si mislil, da bo ta knjiga doživela tako dober sprejem in nove in nove ponatise. Zdi se mi, da je to izraz velikega zanimanja ljudi za to tematiko, a tudi dokaz, da ni trenutno nobene katoliške knjige, ki bi celovito na kratko pisala o izganjanju hudobnih duhov. In to ne samo v Italiji, marveč v katoliškem svetu sploh. To je pomenljiv in neprijeten podatek, ki razkriva nerazumljivo ravnodušnost ali celo pravi dvom.

Zahvaljujem se za številne pohvale, izraze odobravanja, zlasti kolegov izganjalcev, med katerimi mi je bilo najdražje priznanje »učitelja« p. Candida Amantiniya, ki je v tej knjigi videl nadaljevanje svojega učenja. Nisem doživel kritike, ki bi me silila k popravkom. Zato sem v tej izdaji dodal le dopolnila, za katera sem prepričan, da bodo prispevala k večji zaokroženosti obravnavane snovi, nisem pa ničesar popravljaj. Menim, da so tudi tisti posamezniki ali skupine, o katerih sem govoril, razumeli pravi namen njihovih kritičnih besed in mi tega niso zamerili. Iskal sem način, kako bi lahko vsak dan pomagal kar najširšemu krogu ljudi: to mi uspeva s tiskano besedo in s pomočjo tistih, ki se zatekajo k meni.

Za vse se zahvaljujem Gospodu. In še nekaj bi rad pripomnil.⁷ Priznati moram, da se je v zadnjih dveh letih nekaj spremenilo: izšle so pomembne škofijske listine, povečuje

⁶ Naš prevod je narejen po osemnajsti (dopolnjeni) izdaji.

⁷ Ob deseti izdaji leta 1993.

se število izganjalcev, hudobne duhove izganjajo tudi številni škofje, mojim knjigam so se pridružile druge knjige. Nekaj se premika. Ne pripisujem si zaslug, le nizam dejstva.

Naj sklenem z mislijo na p. Candida Amantinija, ki ga je Gospod poklical k sebi 22. septembra leta 1992. Bilo je na njegov god. Prijateljem, ki so mu prišli voščiti, je rekel: »Svetega Kandida sem prosil, naj mi danes kaj podari.«

Rojen je bil leta 1914. S šestnajstimi leti je stopil v red pasionistov. Profesor svetega pisma in moralke se je kar 36 let velikodušno daroval predvsem v službi izganjanja. Vsako jutro je sprejel od 80 do 90 ljudi in svojo utrujenost skrival za nasmejanim obrazom. Njegovi nasveti so bili pogosto navdihnjeni. Pater Pij je o njem rekel: »P. Candido je duhovnik po božjem srcu.«

Naj ta knjiga – razen s pomanjkljivostmi, ki so moje delo – priča o Candidovih izganjalskih izkušnjah in naj korigira vsem, ki jih zanima vsebina. To je ena od spodbud, da sem se lotil pisanja. Zelo bi me veselilo, če bi dočakal oceno, ki bi potrdila, da sem ostal zvest njegovi bogati izkušnji.

Gabriele Amorth

Kristus, središče vsega

Tudi hudobni duh je božja stvar. O njem in njegovem izganjanju ne moremo govoriti, če si vsaj v glavnih potezah ne priključimo v spomin božjega načrta s stvarstvom. Nič novega ne bom povedal, morda pa bom kateremu od bralcev odstrl kakšen nov pogled.

Stvarjenje si velikokrat predstavljamo narobe ob napačnem sosledju dejstev. Mislimo, da je nekega dne Bog ustvaril angele, jih izpostavil preizkušnji, o kateri ne vemo, kakšna naj bi bila, po njenem izteku pa je prišlo do ločitve na angele in hudobne duhove. Angele je nagradil z rajem, hudobne duhove kaznoval s peklom. Nato pravimo, je Bog ustvaril vesolje, kraljestvo mineralov, rastline, živali in slednjič človeka. Adam in Eva sta v zemeljskem raji grešila, poslušala sta Očeta laži in se uprla Bogu. Da bi rešil človeški rod, je Bog sklenil poslati na zemljo svojega Sina.

To ni nauk Svetega pisma, to tudi ni nauk cerkvenih očetov. Po takšnem pojmovanju bi bila oba svetova, svet angelov in stvarstvo, tuja Kristusovi skrivnosti. V uvodu k Janezovemu evangelijsu ter v slavospevih pisem Efežanom in Kološanom beremo drugače. Kristus je prvorojenec vsega stvarstva; po njem in zanj je bilo vse ustvarjeno. Nobene teže nimajo teološke razprave o tem, ali bi Kristus prišel na svet, če ne bi bilo Adamovega greha. On je središče vsega stvarstva, povzetek vseh stvari: nebeških (angelov) in zemeljskih (ljudi). Pravilna pa je trditev, da ima greh prvih